

„Ze is onderdeel, afdeeling, compartiment, of om liever organisch te spreken, ze is lid of cel van de ééne ondeelbare kerk van Christus, en ontvangt als zodanig haar licht, haar liefde, haar leven rechtstreeks uit Hem. Ze zou dus kerk blijven, ook al vielen alle andere lokale kerken, waarmee ze verbonden is, weg. Ze bestaat niet doordien, noch ook omdat de nationale kerk bestaat, maar eenvoudig omdat het leven Christi in haar openbaar wordt. Wel mag dus gezegd, dat ze een deel is van de algemeene, catholieke, heilige kerk op aarde, maar nooit dat ze een compartiment of afdeeling is van eenige kerkengroep op aarde. Immers, niet zij ontstond, doordien die groep bestaat, maar omgekeerd die groep ontstond, doordien de kerken van Amsterdam, van Rotterdam, Utrecht, enz., eerst zelf onafhankelijk van elkaar bestonden, en nu niet elkander in verband en verband traden. Niet, dit versta men wel, alsof dit verband en verband niet noodzakelijk ware, en goede kerken door den drang des levens en der liefde hier niet vanzelf toe komen zullen, maar in dien zin, dat het bestaan der kerk altoos aan het bestaan van het kerkverband voorafgaat en het kerkverband uit de kerken geboren wordt. Omgekeerd slechts bij hooge exceptie.”

Wanneer die kerken in onderling verband treden, ontstaat een kerkenbond, een confederatie van kerken. Kuyper spreekt van „bondgenootschappelijke kerken” (p. 157). De plaatselijke kerken verliezen hierbij niets van hun macht. Integendeel het kerkverband dient juist om de rechten en de macht der plaatselijke kerken te beschermen en tot volle ontplooiing te brengen.

Over het karakter van dat kerkverband schrijft Kuyper nu het volgende (p. 34):

„de hier gegeven voorstelling, dat de plaatselijke kerk de primaire openbaring van de gemeente Jesu Christi is, en de klassen en landskerken eerst secundair door federatie van deze lokale kerken ontstaan, wordt niet algemeen gedeeld.

Van de Independenten en Congregationalisten spreken we hier nu niet, zoomin als van de Roomsche kerk. Te meenen toch, gelijk de Independenten doen, dat elke kring, elke congregatie, een organische kerk-eenheid is, of ook gelijk de Roomsche, dat de organische kerkeenheden eerst in de wereldkerk geopenbaard wordt, is een dwaling, die onder ons door niemand bepleit wordt.

Maar wel dient het gevoelen getoetst van hen, die oordeelen, dat onze landskerk een organische eenheid vormt en de klassen en lokale kerken slechts als deelen of cellen in deze organische eenheid bestaan.

Gelijk boven reeds gezegd is, wordt dezerzijds volkomen toegegeven: 1o, dat het Independentistische denkbeeld, alsof elke congregatie of elk kerspel als organische kerkeenheden kon optreden, verwerpelijk is; 2o, dat de samenhang der kerken van een zelfde natie niet aan wilkeur is overgelaten, maar beschikt en bescheiden is in het bestel van woningen en steden, in de eenheid van een gemeenschappelijk verleden, in den drang der liefde en der gemeenschap, en bovenal gegrond ligt in de eenheid van het lichaam Christi waarvan alle lokale kerken de openbaringen zijn; en 3o, dus ook dat, stel al het confederatieve kerkverband werd voor een tijdlang verstoord, desmettenen de lokale kerken van eenzelfde natie, ook zonder verband in het zichtbare, wel terdege bij elkander hooren en hoe eer hoe beter weer tot verband dienen te komen.

Beweerd daarentegen wordt dezerzijds: 1o, dat elke lokale kerk in zichzelf het wezen eener kerk bezit; 2o, dat het uiterlijk verband in rechten met andere kerken niet anders dan door confederatie tot stand komt; en 3o, dat het organische geheel alleen gevormd wordt door de onzichtbare kerk, terwijl in deze onzichtbare kerk de lokale kerken de organisch samenstellende deelen, en de klassen en nationale kerk slechts de organische groepen zijn.”

Toen dan de Heere ook Zijn Kerk tot reformatie wilde brengen in de zestiende eeuw, gaf Hij het den Vaders in het hart om zonder aarzeling en onverwijld weer tot de lokale kerk terug te gaan en uit deze lokale kerken het kerkverband voor land en volk weer te doen herleven.

Zij deden dit, want zóó leerden ze uit de Heilige Schrift. Want

„wat alles afdoet, de Heilige Schrift geeft hier beslissend getuigenis, en dat wel op tweeërlei wijs:

Ten eerste doordien de heilige Apostelen alle plaatselijke formatie als ekklesia of kerk erkennen, en steeds spreken van de ekklesia of kerken. Nooit daarentegen van een zichtbare ekklesia of kerk als begrip van uitwendig organische kerkelijke eenheid. Zij richtten zich tot de kerk van Rome, tot de kerk van Corinthe, maar schrijven tals ekklesiastis tals Galatias, d.i. tot de kerken van Galatië. Zelfs de kerken van deze ééne provincie vat Paulus dus niet als uitwendig organische eenheid, maar als organische formatie met eigen zelfstandigheid.

En ten tweede, nergens is in de Schriften der heilige Apostelen een spoor van te ontdekken, dat zij de opsmelting van de plaatselijke kerken in zekere nationale eenheid als voorwaarde voor het behoud en het wezen eener kerk stellen.

En wat nog sterker spreekt, als de Heere Jezus zelf in Openbaringen II en III aan den heiligen Apostel Joannes zeven brieven geeft voor de zeven ekklesiast d.i. kerken in Klein-Azië, vertoont de Heere wel de organische eenheid van het zevental in de eenheid der zeven lichten op den kandelaar, maar de kerken zelve worden als op zichzelf staande toegesproken; van een uitwendig verband met elkaar wordt heur wezen als kerk geen oogenblik afhankelijk gesteld; en daarentegen wordt elke plaatselijke kerk uitdrukkelijk als ekklesia tou Kuriou d.i. een kerk des Heeren erkend.

Op deze gronden meenen we derhalve, dat Schrift, historie en juistheid van begrip onderscheiding er zich tegen verzetten, om aan de plaatselijke kerken als zodanig het wezen van een kerk te betwisten.

En kan dit heur niet betwist, zoo staat het dan ook vast, dat de kerkeenheden, waarvan we hebben uit te gaan, niet in wereldkerk, noch ook in landskerk of klassen, maar uitsluitend in de lokale kerk gegeven is.”

Ook het volgende stuk is van belang. Het is uit § 32: „Hoe een kerk in verband treedt met andere kerken” (p. 77 v.v.):

„Een kerk mag niet op zichzelf blijven staan, daar zij niet de kerke Christi is, maar slechts een openbaring van de kerke Christi op ééne enkele plaats. Vergaderingen in andere plaatsen, die insgelijks openbaringen van hetzelfde lichaam Christi zijn, hooren dus bij haar en zij bij deze. Hieruit spruit de stellige verplichting tot correspondentie met andere kerken binnen de perken van het mogelijke. Die verplichting ontstaat intusschen dan eerst, als in andere plaatsen de kerke Christi tot zodanige openbaring is gekomen, dat ze als kerke Christi herkenbaar is. Is dit niet het geval, dan kan een kerk er geen correspondentie mee aangaan. Verliezen de kerken elders dat karakter, dan moet ze er de correspondentie mee afsnijden. Eenheid van belijdenis is de onmisbare grondslag, waarop alle kerkelijke correspondentie, en dus ook alle kerkverband, moet staan.

Waar nu zodanige eenheid van beginsel gebleken is, en alzoo door correspondentie kerkverband moet gezocht, daar behoort dit kerkverband ten doel te hebben: 1o, het uitspreken van de gemeenschappelijke belijdenis der kerken, en het behandelen van gravena daartegen; 2o, het regelen van den gemeenschappelijke eeredienst en leerdienst; 3o, het onderhouden van weerkering toezicht op elkander; 4o, het gemeenschappelijk verdedigen van de rechten der kerken tegenover derden; 5o, het uitwijzen van geschillen tusschen de kerken onderling; 6o, de verzorging van den Dienst des Woords, door het oprichten, indien noodig, van kweekscholen, het keuren van candidaten, het approberen van beroepene Dienaren en ontslaan van weggangende, enz.; 7o, het regelen van den overgang van lidmaten uit de ééne in de andere kerk, 't zij voor de bediening van den H. Doop, 't zij voor die van het H. Avondmaal, door dusgenaamde attestatie; en 8o, het onderhouden van de gemeenschap door afvaardiging van deputaten naar elkanders vergaderingen...”

Dit kerkverband of deze correspondentie met andere kerken staat onder het bestuur van een Synode, maar overmits niet alle kerken, die saam in correspondentie staan op de Synode saam kunnen komen, heeft men van ouds en terecht de naburige kerken streeks-gewijze nog in kleinere kringen saamgevoegd onder den naam van Classis. Op deze Classis behooren alsdan alle kerken van de streek saam te komen, als vrije geconfedereerden of gefinancierden; doch naardien nu de geheele kerk, en zelfs heur kerkeraden, niet in volen getale verschijnen kunnen, komen alleen de Dienaren saam met de ouderlingen. Deze behooren niet hoofdelijk, maar kerksgewijze te stemmen, onder leiding van een moderamen, dat voor elke vergadering gekozen wordt en wegvallt als de vergadering sluit. Is er geen classis saam, dan bestaan er niets dan naast elkander liggende kerken, en elk denkbeeld van eenig duurzaam bestuur of moderamen moet als inkruis van pauselijke tirannie uit de kerke Gods geweerd blijven. Wel kan de classis deputaten committeren, maar nooit anders dan met bepaalde lastgeving. Dus nooit een commissie, die als een soort college zou beraden en besluiten, maar losse gecommiteerden, die den last der classis uitvoeren, zonder meer.”

Met de provinciale en generale Synoden staat het precies als met de classes. Geheel dezelfde regel wordt gevolgd.

„Ze komen en ze gaan, zonder eenige Synodale Commissie of eenig Synodaal moderamen achter te laten, en worden tekenmale saamgeroepen door een kerk of classis, die daartoe opdracht ontving; benoemen dan hun moderamen en ontslaan dit, als ze uiteengaan; gecommiteerden worden belast met de uitvoering der besluiten, mits voor een bepaalde zaak en met bepaald mandaat; en deze gecommiteerden doen dan eerst verslag als de Synode opnieuw saamkomt.”

ZENDING EN EVANGELISATIE

Dr H. Bergema.

Reeds hebben onze lezers kunnen lezen, dat Dr H. Bergema de plaats van den ons ontvallen zendingsredacteur Ds J. D. Wielenga gaat innemen. Wij verheugen ons daarover ten eerste, en hopen dat Dr Bergema naast de andere voor de rubriek „Zending en Evangelisatie” aangewezen medewerkers zijn volle kracht aan ons blad zal kunnen wijden.

Dr Bergema heeft reeds gedurende vele jaren getoond, principiële en zaakkundige voorlichting te kunnen geven inzake zendingsvragen; en bovendien toonde zijn dissertatie, waarop hij dezer dagen aan de Vrije Universiteit mocht promoveeren, dat zijn uitgebreide kennis zoowel tot het trekken van zuivere lijnen als tot het bijeenbrengen van interessant feitenmateriaal hem in staat stelt. Wij wenschen onze nieuwe medewerker ook van deze plaats hartelijk geluk met zijn promotie en vertrouwen, dat de afstand tusschen Indië en het vaderland niet belemmerend inwerken zal op zijn medewerking aan ons blad.

K. S.

UIT DE BUITENLANDSCHE KERKEN

De Synode in Amerika wederom in zitting.

III.

Met groote letters verkondigden onze Amerikaanse bladen onlangs, dat CREEDAL REVISION, Revisie der Belijdenis, aan de orde van den dag was ter Synode der Christian Reformed Church. Dat was natuurlijk om reclame te maken, of liever om speciaal de aandacht te vestigen op het betreffend artikel. Nu, zoo erg is het gelukkig niet onder ons. We zijn nog steeds trouw aan de oude Gereformeerde Belijdenis. En toen schrijver dezes enkele jaren geleden speciale studie maakte van onze Belgische Confessie, om het resultaat ervan neer te leggen in zijn „Reformed Confession Explained”, in 1929 uitgegeven, was hij vaak met verwondering vervuld vanwege den rijkdom van den inhoud onzer Geloofsblijdenis. En, zooals we zeiden, we houden gelukkig nog aan haar vast.

Maar wat dan dat opschrift in de dagbladen? vraagt de lezer. Waar rook is moet vuur wezen. Wees geduldig, lieve lezer. Het gold in dit geval slechts de meer nauwkeurige beschrijving van die beroemde (en in sommige kring beruchte) uittaling van Artikel XXXVI omtrent het gezag, of liever de taak der overheid betreffende de religie. In den oorspronkelijken tekst in de Nederlandsche taal luidde Artikel 36, zooals men weet, betreffende de overheden: „En hun ambt is niet alleen acht te nemen en te waken over de Politie, maar ook de hand te houden aan den heiligen Kerke-dienst; om te weren en uit te roeien alle afgoderij en valschen godsdienst, om het rijk des Antichrists te gronde te werpen, en het Koninkrijk van Jezus Christus te doen vorderen”, enz.

De Amerikaanse Synode van 1910, erkennende dat de leering aangaande vrijheid van godsdienst en aangaande den plicht der overheid om den valschen godsdienst uit te roeien, zooals vervat in dezen zin, niet in overeenstemming geacht kon worden te zijn met de Heilige Schrift, voegde aan dit Artikel een verklarende noot toe. De Synode van 1938, zich aansluitend aan het oordeel van de Synode van 1910 inzake het onbijbelsche van de leering vervat in dezen zin, sprak uit dat er een conflict bestond tusschen de bewuste clausules in dezen zin en de in 1910 aan dit Artikel toegevoegde noot, en besloot om, met schrapping van de noot, zodanige wijzigingen in het Artikel zelve aan te brengen als in de hier geboden lezing te vinden zijn.

En welke is de lezing door onze Synode met algemeene stemmen aangenomen? De volgende:

Artikel XXXVI. (Van het ambt der Overheid.) „Wij gelooven, dat onze goede God, uit oorzaak der verdorvenheid des menschelijken geslachts, Koningen, Prinsen en Overheden verordend heeft; willende dat de wereld geregeerd worde door wetten en politien, opdat de ongebondenheid der menschen bedwongen worde en het alles met goede ordinarie onder de menschen toega. Tot dat einde heeft Hij de Overheid het zwaard in handen gegeven tot straffe der bozen en bescherming der vromen. En hun ambt is, niet alleen acht te nemen en te waken over de Politie, maar ook de hand te houden aan den Heiligen Kerke-dienst, en het Koninkrijk van Jezus Christus te doen vorderen, het Woord des Evangelies overal te doen prediken, opdat God van een iegelijk geëerd en gediend worde, gelijk Hij in Zijn Woord gebiedt. Voorts, een ieder, van wat qualiteit, conditie of staat hij zij, is schuldig zich den overheden te onderwerpen, schattingen te betalen, hun eere en eerbied toe te dragen, en hun gehoorzaam te zijn in alle dingen, die niet strijden tegen Gods Woord; voor hen biddende in hunne gebeden, opdat hen de Heere stieren wille in alle hunne wegen, en dat wij een gerust en stil leven leiden in alle Godzaligheid en eerbareheid. En hierin verwerpen wij de Wederdoopers en andere oproerige menschen, en in het gemeen alle degenen, die de Overheden en Magistraten verwerpen en de Justitie omstooten willen. Invoerende de gemeenschap der goederen, en verwarren de eerbareheid, die God onder de menschen gesteld heeft.”

Het zal den lezer blijken dat bovengenoemde lezing overeenstemt met die welke de Generale Synode van de Gereformeerde Kerken in Nederland aannam in 1905.

Men zie hier weer opnieuw het bewijs in, dat ons doel is om ons zoo nauw mogelijk aan te sluiten aan de bovengenoemde kerken van het nog steeds dierbaar Nederland. Betreffende de leer. En zooveel mogelijk ook in de praktijk. Maar noodgedwongen zijn er afwijkingen in het laatstgenoemde opzicht. Vanwege onze groote afstanden enz. enz. Dat komt vooral uit in onze regelingen betreffende zendingsarbeid. Die staat bij ons tegenwoordig in het teken der centralisatie. We hebben nu b.v. voor onze evangelisatie, of zooals wij het noemen, Home Missions, een centrale commissie, voor heel onze groep. En

verbonden meenen „Missionar nemend van Zoo noe ons Calvin „president „ger hadde „een roete „het land „een roete „de ervarin „beter „we „ken cirke „hart ons „zoo wat „Van fr „sproken „lijkt — „Vaderen „ouderlinge „mannen „gen te org „versterken „Board-bes „paganda „Bond van „te houden „opwekking „idealen v „visie der l „haalt „N „heeft de J „tus te er „niet het „danig bui „zooover h „de uitlegg „der belid „Doeh, h „bestaan t „gingen. D „niet ten „Baalen ter „om zoekt „aan den k „ken eenm „predikant „jeugdsecri „taresse v „„Bouwen „eener jon „lijk werk „land ons „jaren wel „of dat d „schade) v „jong en c

Grand

STE

Hooggen

Uit de Dr van de u Gereformes beweging (Beweging ling van (Deze uit van den c en nuttig lijke uitsp aan deze t piële uits zondere b belangstell

Wij Ned ook niet b en daar o

Gezien tegenover Beweging zaker haat te zijn, da een bepaal optreden, c Maar da land het c Beweging schijnt, spi over haar in de eerst geacht we Gesichte spraak der stelde

Vanwaar Oxford Gro ook veel hier Gere deden en van welk nen verwa Mij blij dat Gerefo lijke beye afkeuren, maar toch